

Kacper Milkowski¹

Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie

ORCID ID: 0000-0003-4367-0365

PRZEGLĄD ORZECZNICTWA SĄDU NAJWYŻSZEGO

ABSTRACT

Overview of the decisions of the Polish Supreme Court

The Judgment of the Polish Supreme Court of April 13, 2023 (case file no. III CZP 125/22) is of particular importance for legal practice. The Court indicated that a claim for a legitime does not pass to the heir of the person entitled to the legitime if they do not belong to the group of persons entitled to a legitime after the first testator (Article 1002 of the Civil Code). In the Judgment of March 15, 2023 (case file no. II CSKP 1835/22), the Polish Supreme Court stated that the joint intention of the parties should be understood as the agreed factual and legal elements shaping the essential provisions of the contract. The contractual objective is the broadest socio-economic objective of the individualized agreement. Moreover, in the Resolution of February 22, 2023 (case file no. III KK 13/22), the Polish Supreme Court decided that an electric scooter equipped with an engine with parameters similar to the power of an electrically assisted bicycle engine, which retains all the normal characteristics of construction, enabling its normal operation as a scooter, i.e. moving by pushing off with the leg, is not a motor vehicle within the meaning of the provisions of the Polish Penal Code.

¹ Doktorant w Katedrze Prawa Międzynarodowego Publicznego i Prawa Unii Europejskiej na Wydziale Prawa i Administracji na Uniwersytecie Warmińsko-Mazurskim w Olsztynie.

Keywords: Supreme Court, judiciary, criminal proceedings, civil proceedings, resolution, judgment

Słowa kluczowe: Sąd Najwyższy, orzecnictwo, postępowanie karne, postępowanie cywilne, uchwała, wyrok

Sprawy z zakresu prawa cywilnego i gospodarczego

Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2023 r., III CZP 123/22

W sprawie o uzgodnienie treści księgi wieczystej legitymowany biernie jest tylko podmiot, którego prawo ma zostać dotknięte zmianą treści księgi wieczystej żadaną pozwem. Prawo własności nieruchomości lub użytkowania wieczystego gruntu, przysługujące spółdzielni mieszkaniowej i obciążone spółdzielczym własnościowym prawem do lokalu, nie uzasadnia legitymacji biernej spółdzielni mieszkaniowej w procesie o uzgodnienie treści księgi wieczystej tylko w zakresie osób, którym przysługuje spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2023 r., II CSKP 310/22

Artykuł 6 ust. 2 ustawy z 1984 r. – Prawo prasowe statuujący obowiązek organów państwowych udzielenia odpowiedzi na przekazaną im krytykę prasową nie może być wykorzystywany jako usprawiedliwienie dla naruszania dóbr osobistych. Realizacja obowiązku odpowiedzi na krytykę prasową może bowiem i powinna następować bez naruszania dóbr osobistych. Będzie tak wtedy, gdy dana odpowiedź będzie rzetelna i zostanie oparta na prawdziwej podstawie faktycznej.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2023 r., II CSKP 1425/22

1. Wykazanie przez dziennikarza, iż przy zbieraniu i wykorzystaniu materiałów prasowych działał w obronie społecznie uzasadnionego interesu oraz wypełnił obowiązek zachowania szczególnej staranności i rzetelności, uchyla bezprawność jego działania.
2. Intensywność ochrony wolności słowa zależy od tego, czy wypowiedź dotyczy osoby publicznej czy osoby prywatnej. Do kategorii osób publicznych zaliczają się nie tylko osoby wykonujące władzę publiczną, ale również osoby o odpowiednim statusie społecznym i zawodowym, które angażują się dobrowolnie w życie społeczne (tzw. teoria barier informacyjnych). Osoby publiczne z zasady muszą się liczyć z szerszym zakresem zainteresowania opinii publicznej i szerszym zakresem krytyki.
3. Ochrona wolności słowa uzależniona jest od tego, czy wypowiedź ma charakter informacji dającej się ocenić w kategoriach prawdy albo fałszu, czy charakter opinii (poglądu), która z natury nie poddaje się takiej weryfikacji. Wymaganie wykazania prawdziwości opinii (poglądu) jest niedopuszczalne. Dopuszczalne jest jedynie w ściśle ograniczonym zakresie żądanie wykazania, że opinia posiada podstawy faktyczne. Sąd rozpoznający sprawę o ochronę dóbr osobistych ma obowiązek ustalić, czy wypowiedź ma charakter opinii i czy opinia ma podstawy faktyczne, czy też wypowiedź dotyczy faktów i czy służy społecznie uzasadnionemu interesowi.
4. Wolność słowa obejmuje nie tylko prawo do przedstawiania zweryfikowanych procesowo „bezpiecznych i pewnych informacji” czy wygłaszania opinii, które są

odbierane przychylnie, uważane za przekonujące czy neutralne, ale także wypowiedzi, które obrażają, oburzają lub wprowadzają niepokój. Wolność słowa obejmuje więc prawo do wypowiedzi, które mogą być odbierane zarówno według miar subiektywnych, jak i obiektywnych w społeczeństwie jako bardzo dotkliwe.

Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2023 r., III CZP 122/22

Uwzględniając powództwo przeciwko Skarbowi Państwa na podstawie art. 25e ust. 2 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (t.j. Dz.U. z 2022 r. poz. 2436), sąd zastrzega pozwanemu prawo powoływania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie odpowiedzialności z nabytego mienia (art. 319 k.p.c.).

Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2023 r., II CSKP 430/22

Ustalenie dopłat lub spłat w związku z sądowym zniesieniem współwłasności (art. 212 k.c.) służy rekompensacie utraty prawa własności w wypadku, gdyby wartość składnika majątkowego, który przypada byłemu współwłaścicielowi, odbiegała od wartości przysługującego mu udziału we współwłasności. Obowiązek dopłaty lub spłaty zabezpiecza zatem współwłaściciela, który w wyniku podziału otrzymuje składnik majątkowy o mniejszej wartości aniżeli wartość jego udziału, przed bezpodstawną utratą wartości ekonomicznej, odpowiadającej części przysługującego mu prawa własności. Ich wysokość podlega ustaleniu według cen rynkowych. Nie negując specyfiki tej sytuacji, podzielić trzeba stanowisko, że obniżenie na podstawie art. 5 k.c. wysokości dopłaty lub spłaty przysługującej współwłaścicielowi jest dopuszczalne, mimo że odmowa udzielenia ochrony prawnej prawu podmiotowemu ma w tym przypadku trwały charakter. Stosowanie tego przepisu musi jednak w każdym wypadku respektować jego ogólne założenia, tj. wyjątkowy i subsydiarny charakter, nakaz uwzględnienia ogółu okoliczności sprawy oraz postulat wstrzemięźliwości.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2023 r., II CSKP 433/22

1. W sprawie o naprawienie szkody spowodowanej wydaniem decyzji administracyjnej o odmowie ustanowienia prawa użytkowania wieczystego na podstawie art. 7 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz.U. nr 50 poz. 279 z późn. zm.), której nieważność stwierdzono z powodu niewyjaśnienia, czy korzystanie z gruntu przez dotychczasowego właściciela da się pogodzić z przeznaczeniem gruntu według planu zagospodarowania przestrzennego obowiązującego w dniu wydania tej decyzji, sąd może ustalać, czy prawidłowe rozpoznanie wniosku o ustanowienie użytkowania wieczystego również doprowadziłyby do odmowy ustanowienia tego prawa.
2. W przyjętym w art. 156 i n.k.p.a. modelu postępowania nadzwyczajnego nie mieści się co do zasady badanie, czy w postępowaniu administracyjnym, w którym doszło do wydania decyzji administracyjnej dotkniętej jedną z kwalifikowanych wad określonych w art. 156 § 1 pkt 1–7 k.p.a., powinna zapaść decyzja innej czy też tożsamej treści; jedną z cech tego postępowania jest bowiem jego kasacyjny charakter, z którego wynika, że po stwierdzeniu nieważności wadliwej decyzji sprawa jest rozstrzygana samodzielnie przez organ administracji publicznej, który ją wydał.

Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2023 r., II CSKP 846/22

Wykładnia językowa art. 11d ust. 9 ustawy z 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych nie daje podstaw do różnicowania skutków czynności prawnych dotyczących gruntu państwowego lub samorządowego objętego postępowaniem administracyjnym w sprawie inwestycji drogowej w zależności od tego, kto jest stroną tych czynności, a zatem przy zastosowaniu kryterium podmiotowego. Ustawodawca wskazuje bowiem w tym przepisie jedynie na kryterium przedmiotowe, wyłączając spod obrotu (pod rygorem nieważności czynności prawnych) nieruchomości skarbowe i samorządowe, a zatem ustanawiając zakaz dokonywania czynności prawnych, których przedmiotem są właśnie te nieruchomości. Ustanowiony w art. 11d ust. 9 z.r.i.d. zakaz obrotu odnosi się zatem także, na zasadzie *lege non distinguente*, do sprzedaży prawa użytkowania wieczystego gruntu skarbowego lub samorządowego i prawa własności posadowionych na nim budynków przez użytkownika wieczystego na rzecz osoby fizycznej, jak w tej sprawie. Nie ma bowiem podstaw, aby zakaz ten ograniczać jedynie do oddania gruntu skarbowego lub samorządowego w użytkowanie wieczyste w drodze czynności prawnej здійсławanej między właścicielem gruntu (Skarbem Państwa lub jednostką samorządu terytorialnego) a użytkownikiem wieczystym.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2023 r., II CSKP 914/22

Bezpośredni związek dokonanej czynności prawnej z prowadzoną działalnością gospodarczą lub zawodową istnieje wówczas, gdy dokonana czynność prawna nie zmierza przynajmniej częściowo do zaspokojenia osobistych (konsumpcyjnych) potrzeb. Tym samym niezasadne byłoby przyznanie ochrony konsumenckiej przedsiębiorcom dokonującym czynności prawnej wprawdzie poza zakresem prowadzonej działalności gospodarczej, ale w związku z tą działalnością. Wykluczenie bezpośredniego związku czynności prawnej z prowadzoną działalnością gospodarczą lub zawodową można natomiast rozważać w tych sprawach, w których przynajmniej w części zachowany jest konsumencki, osobisty cel lub przedmiot danej czynności. Chodzi więc o sytuacje, w których dana czynność prawna przedsiębiorcy obejmuje świadczenie, którego przedmiot może służyć zarówno do użytku osobistego, jak i zawodowego i czynność ta dokonywana jest przez przedsiębiorcę przynajmniej częściowo w celu osobistym (konsumpcyjnym). Nie bez znaczenia jest to, czy konsumencki charakter danej czynności został ujawniony drugiej stronie stosunku prawnego lub był dla niej rozpoznawalny; posłużenie się przy zawieraniu umowy przez osobę fizyczną firmą tej osoby fizycznej jako przedsiębiorcy, pieczętką, danymi identyfikującymi przedsiębiorcę (NIP, REGON, rachunek bankowy przedsiębiorcy) powinno zasadniczo wykluczyć możliwość przypisania tej umowie charakteru konsumenckiego.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2023 r., II CSKP 952/22

Uregulowanie art. 124 § 2 k.c. odpowiada fundamentalnemu założeniu instytucji przedawnienia, zgodnie z którym termin przedawnienia nie może biec, jeśli uprawniony nie ma możliwości realizowania swojego roszczenia w drodze przymusu egzekucyjnego, a taka sytuacja ma miejsce, dopóki tytułowi nie nadano klauzuli wykonalności.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2023 r., II CSKP 1118/22

Drugie czy kolejne zawezwanie do próby ugodowej doprowadzi do skutecznej przerwy biegu przedawnienia, o ile da się je zakwalifikować jako czynności przedsięwzięte bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.), np. gdy po pierwszym zawezwaniu do próby ugodowej, aczkolwiek niezakończonym zawarciem ugody, strony nadal pertraktowały i wnoskodawca mógł liczyć na ugodę, przed upływem terminu przedawnienia strony zaś nie doszły jeszcze do ostatecznego porozumienia, względnie dłużnik swoim zachowaniem daje wierzycielowi uzasadnione podstawy do przyjęcia, że dojdzie do ugodowego zakończenia sporu. Należy też mieć na uwadze okoliczność, że jeśli dłużnik wyraża wolę zawarcia ugody, to do uzyskania skutku w postaci przerwy biegu przedawnienia nie jest już konieczne złożenie wniosku o zawezwanie do próby ugodowej, ponieważ takie zachowanie może zostać potraktowane jako uznanie właściwe albo uznanie niewłaściwe, które prowadzą do przerwania biegu przedawnienia (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.).

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2023 r., II CSKP 1130/22

Żaden przepis prawa nie wyklucza dopuszczalności kwestionowania przez dłużnika rzeczowego podstawy wpisu hipoteki w sprawie o zapłatę dochodzonej przez wierzyciela hipotecznego, wpis hipoteki do księgi wieczystej nie sanuje bowiem wadliwości jej kauzy.

Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2023 r., III CZP 146/22

Na postanowienie sądu rejestrowego w przedmiocie wynagrodzenia likwidatora spółki komandytowej, ustanowionego przez sąd, przysługuje zażalenie do sądu drugiej instancji.

Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2023 r., III CZP 125/22

Roszczenie z tytułu zachowku nie przechodzi na spadkobiercę osoby uprawnionej do zachowku, jeżeli nie należy on do kręgu osób uprawnionych do zachowku po pierwszym spadkodawcy (art. 1002 k.c.).

Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2023 r., I CSK 4693/22

W razie stwierdzenia abuzywności klauzuli umownej lub jej fragmentu, w sytuacji gdy nie istnieje możliwość dalszego wykonywania umowy, nieważność powinna zostać orzeczona co do zasady. Jedyne wyjątek zachodziłby, gdyby orzeczenie nieważności doprowadziło do pokrzywdzenia samego konsumenta. Aby jednak doszło do zastosowania tego wyjątku, sąd rozpoznający sprawę musiałby dojść do przekonania, że orzeczenie nieważności umowy w całości będzie prowadzić do pokrzywdzenia konsumenta, a jednocześnie konsument musiałby tę opinię podzielać.

Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2023 r., I CSK 5279/22

Możliwość podniesienia zarzutu potrącenia w toku postępowania co do zasady dotyczy wyłącznie roszczeń wymagalnych.

Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2023 r., II CSKP 783/22

Artykuł 15 ustawy z 1991 r. o związkach zawodowych rozstrzyga jedynie o tym, od jakiego momentu jednostki organizacyjne związku zawodowego nabywają osobowość

prawną (z chwilą rejestracji związku, co odnosi się do istniejących już wówczas jednostek organizacyjnych), a nie o tym, że wszystkie jednostki organizacyjne związku podlegają rejestracji przez sąd.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2023 r., II CSKP 803/22

W świetle art. 33 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 31a ust. 1 ustawy z 1984 r. – Prawo prasowe sprostowaniu podlega tylko wypowiedź odnosząca się do faktów, a więc taka, która poddaje się kwalifikacji w kategoriach prawdy albo fałszu, co może dotyczyć także wypowiedzi odnoszącej się do aktów prawnych. Wprawdzie należy zgodzić się z poglądem, że wypowiedzi dotyczące obowiązywania normy odznaczają się pewną specyfiką, gdyż można je zweryfikować jedynie przez wykładnię – wymagają jej nawet jasne przepisy, choćby dlatego, iż wykładnią jest już stwierdzenie ich jasności – jednakże nie oznacza to *per se*, że nigdy nie mogą być fałszywe. Tym niemniej owa specyfika nakazuje wąsko ujmować kategorię wypowiedzi co do obowiązywania norm, które mogą być zakwalifikowane jako wypowiedzi o faktach podlegające sprostowaniu; może ona obejmować co najwyżej wypowiedzi o treści oczywiście sprzecznej, także dla przeciętnego odbiorcy danego materiału prasowego, z kształtem normatywnym ustawy.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2023 r., II CSKP 948/22

Celem zastosowania sankcji przewidzianej w art. 373 ust. 1 ustawy – Prawo upadłościowe jest m.in. uniemożliwienie konkretnym osobom uczestnictwa w obrocie gospodarczym, co ma przede wszystkim chronić i zabezpieczać innych jego uczestników przed skutkami działań nieprofesjonalnych. W konsekwencji objęcia ich sankcją przewidzianą w art. 373 ust. 1 p.u. określone osoby nie mogą dokonywać skutecznie czynności prawnych związanych z działalnością lub funkcją objętą orzecznym zakazem. Inne rozumienie tego przepisu osłabiałoby wydatnie realizację funkcji przypisanej mu przez ustawodawcę. W odniesieniu do osób, którym zakazano pełnienia funkcji w organach osób prawnych, nie może przy tym chodzić tylko o niewyrażanie zgody na objęcie powierzanych im funkcji przez umocowane do tego organy tych osób, lecz także o niepodjęcie decyzji przez te organy o powierzeniu funkcji osobie dotkniętej zakazem. Inaczej sankcja nie mogłaby spełniać tej funkcji, z uwagi na którą została ustanowiona. Powyższe nie oznacza jednak, że orzeczona na podstawie art. 373 p.u. sankcja miałaby automatycznie uwzględniać inne osoby prawne niż działające na podstawie prawa polskiego, w tej formie organizacyjno-prawnej, o której ustawodawca stanowi w powołanym przepisie.

Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2023 r., II CSKP 740/22

Nie można przyjąć, aby szczególny charakter nieruchomości przeznaczonych na cele obronności państwa, np. terenu przeznaczonego pod lotnisko wojskowe, który może pozostawać wyłącznie we władaniu Skarbu Państwa, uniemożliwił zasiedzenie prawa własności nieruchomości włączonej do takiego obszaru przez Skarb Państwa, który jest jej samoistnym posiadaczem. Przyjęcie stanowiska, że w takim przypadku Skarb Państwa jest pozbawiony możliwości nabycia własności w drodze zasiedzenia, nakazywałoby w konsekwencji także stwierdzenie, że wyłączone byłoby wówczas nabycie przez

Skarb Państwa własności takiej nieruchomości także w drodze czynności prawnych, jako konsekwencji braku możliwości zmiany stanu prawnego nieruchomości. Mogłoby to godzić w prawa właściciela nieruchomości włączonej do sfery władztwa zastrzeżonego do korzystania wyłącznie przez podmioty publiczne, poprzez ograniczenie możliwości dokonywania przez właściciela nieruchomości jakichkolwiek czynności cywilnoprawnych dotyczących takiej nieruchomości, w tym jej zbycia na rzecz Skarbu Państwa.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2023 r., II CSKP 627/22

Zgodnie z art. 340 k.c. domniemywa się ciągłość posiadania. Nie przerywa posiadania niemożność posiadania wywołana przez przeszkodę przemijającą. Nie obejmuje to sytuacji, w której dochodzi do dobrowolnej utraty posiadania przez dotychczasowego posiadacza niewywołanego jedynie przemijającą przeszkodą w możliwości wykonywania tego posiadania, lecz na podstawie woli samego posiadacza zakończenia posiadania rzeczy na podstawie tytułu prawnego uprawniającego go do posiadania rzeczy. Dotyczy to odpowiednio także wypadku, w którym posiadacz, obiektywnie rzecz oceniając, nie ma tytułu prawnego uprawniającego go do posiadania rzeczy, lecz pozostaje w mylnym, ale usprawiedliwionym przekonaniu o posiadaniu tego tytułu, a więc jest posiadaczem w dobrej wierze.

Uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2023 r., III CZP 11/22

Umorzenie wierzytelności na podstawie art. 369 ust. 2 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe, w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 stycznia 2016 r., skutkuje wygaśnięciem hipoteki na nieruchomości stanowiącej własność osoby trzeciej, ustanowionej na zabezpieczenie tej wierzytelności.

Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2023 r., I CSK 3024/22

1. W razie sporu o ważność umowy kredytu bankowego denominowanego (indeksowanego) do obcej waluty, w której treści znajduje się niedozwolona klauzula przeliczeniowa, rozpatrzyć należy kilka możliwości rozstrzygnięcia. Pierwsza to stwierdzenie nieważności umowy, która bez klauzuli niedozwolonej nie może dalej funkcjonować w obrocie prawnym, zwłaszcza ze względu na brak (odpadnięcie) któregoś z koniecznych składników (*essentialia negotii*) umowy nazwanej. Druga to przyjęcie, że umowa jest ważna, ale w miejsce bezskutecznych postanowień waloryzacyjnych nie wchodzi żadne dodatkowe postanowienia. Trzecia to ewentualne przyjęcie, że umowa jest ważna, i jej uzupełnienie przez sąd przez wprowadzenie w miejsce niedozwolonych klauzul innego mechanizmu waloryzacji.
2. W razie eliminacji klauzul spreadowych zniesiony zostaje nie tylko mechanizm indeksacji oraz różnic kursów walutowych, lecz także pośrednio zanika ryzyko kursowe, przez co dochodzi do zmiany charakteru głównego przedmiotu umowy i jej upadku.

Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2023 r., III CZ 427/22

1. Zasadniczą, dopuszczalną drogą złożenia pisma procesowego jest wniesienie go do sądu. Przepisy o charakterze formalnym nie przewidują innej drogi wniesienia pisma

procesowego do sądu niż złożenie go w siedzibie sądu (w biurze podawczym), za pośrednictwem określonego operatora pocztowego lub – w sytuacjach przewidzianych w przepisach szczególnych – za pośrednictwem systemu teleinformatycznego albo innego (niż operator pocztowy) podmiotu uprawnionego (np. kapitana statku). Ponieważ są to wyjątki od ogólnej zasady wnoszenia pism procesowych, nie mogą być interpretowane rozszerzająco.

2. Skuteczne wniesienie pisma procesowego do sądu musi nastąpić w tradycyjnej (materiałnej) formie pisemnej oraz powinno zawierać możliwy do odczytania bez użycia urządzeń tekst. Dopiero spełnienie tego warunku powoduje wszczęcie postępowania sądowego i ewentualnego trybu naprawczego zmierzającego do usunięcia braków formalnych pisma procesowego. Pismo procesowe złożone w postaci elektronicznej – w zakresie nieunormowanym szczególnymi przepisami – nie wywołuje skutków prawnych, które ustawa wiąże ze złożeniem pisma procesowego, przy czym nie chodzi o brak formalny pisma, lecz o jego pierwotny, nieusuwalny brak skuteczności spowodowany użyciem nieautoryzowanej techniki.

Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2023 r., I CSK 4587/22

Interes prawny w rozumieniu art. 189 k.p.c. należy rozumieć szeroko. Może on wynikać z bezpośredniego zagrożenia prawa powoda lub zmierzać do zapobieżenia temu zagrożeniu. Uwzględnić należy sytuację prawną żądającego, ocenianą w płaszczyźnie zarówno obecnych, jak i przyszłych, ale obiektywnie prawdopodobnych stosunków prawnych z jego udziałem. Wskazuje się, że przez interes prawny należy rozumieć istniejącą po stronie podmiotu prawa chęć uzyskania określonej korzyści w sferze jego sytuacji prawnej, a korzyść ta polega na stworzeniu stanu pewności prawnej co do aktualnej sytuacji prawnej powoda, wzmacniającego możliwość ochrony tej sytuacji przez stworzenie pre-judycjalnej przesłanki skuteczności tej ochrony.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2023 r., II CSKP 681/22

1. Obowiązki ubezpieczającego określone w art. 815 § 1 k.c. związane są z informowaniem ubezpieczyciela o czynnikach istotnych z punktu widzenia prawdopodobieństwa zajścia wypadku ubezpieczeniowego. Do grupy tej nie zalicza się jednak wadliwego określenia wartości ubezpieczonego mienia w celu ustalenia w umowie właściwej sumy ubezpieczenia, ponieważ nie ma ona wpływu na oszacowanie ryzyka ponoszonego przez ubezpieczyciela.
2. Czynnikiem limitującym górną granicę odpowiedzialności ubezpieczyciela jest wskazana w art. 824 § 1 k.c. suma ubezpieczenia. Suma ubezpieczenia może zostać ustalona na poziomie równym, większym, jak i mniejszym od wartości ubezpieczeniowej. Tę ostatnią stanowi wyrażona w jednostkach pieniężnych rzeczywiście (rynkowa) wartość przedmiotu ubezpieczenia.

Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2023 r., I CSK 3006/22

Artykuł 6 ust. 1 u.k.w.h., zgodnie z którym rękojmia wiary publicznej ksiąg wieczystych nie chroni rozporządzeń nieodpłatnych albo dokonanych na rzecz nabywcy działającego w złej wierze, jest przepisem, którego treść nie budzi wątpliwości. Zawarte w nim pojęcie

„rozporządzenia nieodpłatnego” w przypadku stosowania wykładni językowej tłumaczyć można jako dokonanie czynności, w której wyniku jedna ze stron uzyskuje świadczenie lub prawo bez ekwiwalentnego świadczenia na rzecz drugiej strony. Do przypisania czynności prawnej nieodpłatnego charakteru należy przyjąć obiektywne kryterium odpłatności. W takich sytuacjach do uznania określonej czynności prawnej za odpłatną konieczne staje się ustalenie, że świadczenia stron są ekwiwalentne w sensie rzeczywistym, z kolei określenie ekwiwalentu w sposób wyraźnie odbiegający od warunków rynkowych lub jego brak należy traktować jako przejaw nieodpłatności danej czynności.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2023 r., II CSKP 1654/22

1. Przepis art. 36 ust. 1 pkt 2 u.p.z.p. odwołuje się do ograniczenia korzystania z nieruchomości albo „w dotychczasowy sposób”, albo „zgodnie z dotychczasowym przeznaczeniem”. Dotychczasowy sposób korzystania z nieruchomości określa forma, w jakiej właściciel faktycznie realizował uprawnienie do posiadania swojej nieruchomości przed uchwaleniem lub zmianą miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Korzystanie z nieruchomości w sposób zgodny z jej dotychczasowym przeznaczeniem rozumiane jest natomiast jako obiektywne określenie możliwych w świetle uregulowań prawnych sposobów gospodarowania na tej nieruchomości, zgodnych z dotychczas obowiązującym planem miejscowym, bez względu na to, w jaki sposób korzystania realizował lub planował uprawniony.
2. Wzorcem normatywnym dla instrumentu z art. 36 ust. 1 pkt 2 u.p.z.p. jest niewątpliwie art. 231 § 2 k.c., przyznający właścicielowi nieruchomości wobec osoby, która wzniosła na jego nieruchomości budynek lub inne urządzenie, roszczenie o nabycie własności działki za odpowiednim wynagrodzeniem. W podobny sposób należy więc postrzegać roszczenie, o którym mowa w art. 36 ust. 1 pkt 2 u.p.z.p. Właściciel nieruchomości może zatem domagać się od gminy, aby ta nabyła od niego własność nieruchomości lub jej części za określonym wynagrodzeniem.
3. Czynność prawna polegająca na wykupieniu nieruchomości jest czynnością tylko o skutku rozporządzającym. Trzeba zwrócić uwagę, że zobowiązanie do nabycia przez gminę własności (wykupu) nieruchomości wynika z samej ustawy (art. 36 ust. 1 pkt 2 u.p.z.p.). Zatem wykup nieruchomości sprowadza się do przeniesienia własności w wykonaniu istniejącego już zobowiązania (zob. art. 156 k.c.) za wynagrodzeniem, czyli z reguły do zawarcia umowy przenoszącej własność (umowy rozporządzającej), a nie do zawarcia umowy sprzedaży o podwójnym skutku (art. 155 § 1 k.c.).

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2023 r., II CSKP 1835/22

Przez zgodny zamiar stron rozumieć należy uzgodnione elementy faktyczne i prawne kształtujące istotne postanowienia umowy. Celem kontraktowym jest najszerzej pojęty cel społeczno-gospodarczy zindywidualizowanej umowy.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2023 r., II CSKP 363/22

Rozwiązanie spółki cywilnej po powstaniu tytułu wykonawczego zasądzonego wierzytelność na rzecz byłych współników tej spółki nie stanowi zdarzenia, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane w rozumieniu art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2023 r., II CSKP 396/22

Artykuł 24 § 1 k.c. nie zawiera odrębnych reguł odpowiedzialności państwa za naruszenie dóbr osobistych ani też nie odsyła do szczególnych przepisów regulujących odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa, zawartych obecnie w art. 417 i 417¹ k.c. Jedynie w zdaniu trzecim art. 24 § 1 k.c. przewidziano, że osoba, której dobro osobiste naruszono na zasadach przewidzianych w kodeksie, może również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej. Odesłanie to prowadzi do art. 448 k.c., który przewiduje pieniężne zadośćuczynienie za doznaną krzywdę wskutek naruszenia dóbr osobistych. W konsekwencji przyjmuje się, że to art. 448 k.c. stanowi prawną podstawę dochodzenia roszczenia o zadośćuczynienie, ponieważ – choć art. 417 k.c. obejmuje zarówno naprawienie szkody majątkowej, jak i niemajątkowej – nie określa on zasad i zakresu obowiązku naprawienia szkody o charakterze niemajątkowym. W konsekwencji w odniesieniu do odpowiedzialności Skarbu Państwa za naruszenie dóbr osobistych znajduje zastosowanie ujęcie bezprawności działania, w rozumieniu art. 24 § 1 k.c. oraz art. 448 k.c., jako działania bądź zaniechania sprzecznego z prawem lub z zasadami współżycia społecznego, a nie tylko – jak wskazywałby na to art. 417 § 1 k.c. – jako działania bądź zaniechania naruszającego nakazy lub zakazy wynikające z normy prawnej.

Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2023 r., II CSKP 604/22

Sama treść służebności gruntowej „quasi-przesyłowej” powinna być ustalona w taki sposób, aby w pełni umożliwić korzystanie z odpowiednich urządzeń. Co istotne, nie można w tym przypadku ograniczyć się do ustalenia tego, czy w okresie władania nieruchomością *in statu usucapiendi* podejmowane były czynności tego rodzaju, które uzasadniałyby szerszą treść ograniczonego prawa rzeczowego niż tylko używanie nieruchomości w celu usytuowania na niej określonego urządzenia przesyłowego. Decydujące znaczenie należy w odniesieniu do ustalenia treści służebności przypisać w każdym przypadku charakterowi samego urządzenia i jego funkcji oraz temu, na czym w okolicznościach faktycznych powinna zgodnie z jego przeznaczeniem polegać jego eksploatacja w odniesieniu do tej jego części, która znajduje się w obrębie określonej nieruchomości.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2023 r., II CSKP 659/22

1. Jako dobro osobiste głos podlega samodzielnej ochronie oraz może być poddany ingerencji, która może polegać na różnych działaniach niepoddających się jednak jednolitej kategoryzacji (typowym przykładem ingerencji tego rodzaju w głos jako samodzielne dobro osobiste jest jego przekształcenie za pomocą narzędzi cyfrowych w taki sposób, iż barwa dźwięku pozwala odbiorcy na identyfikację głosu innej osoby, zaś z wykorzystaniem tak utrwalonego dźwięku dochodzi do fałszywego przypisania tej osobie wypowiedzianych przez nią określonych treści – zjawisko tzw. *deep fake*).
2. Niepubliczne naruszenie dóbr osobistych nie w każdych okolicznościach wyłącza domaganie się przez poszkodowanego zamieszczenia przeproszenia w prasie czy w inny sposób (np. w mediach społecznościowych) jako nieadekwatnego do naruszenia. Jednak środek ten, tj. publiczne przeproszenie, w zasadzie nie powinien być stosowany, gdy samo zdarzenie, w którego toku doszło do naruszenia dobra osobistego, jest znane tylko wąskiemu gronu osób.

3. Prywatność chroni sferę życia indywidualnego (rodzinnego, towarzyskiego), które ma pozostawać zasadniczo poza sferą zainteresowania innych osób. Dobro to obejmuje sfery życia, które mogą być nieprzystępne nawet najbliższym, w tym członkom rodziny, a decyzja o ujawnieniu względnie upowszechnieniu informacji objętej prywatnością należy do samego zainteresowanego.
4. Nie można podzielić stanowiska, jakoby samo utrwalenie cudzych danych dotyczących cech osoby czy jej identyfikacji lub wynikające z ich wykorzystania stanowiło ingerencję w dobra osobiste w rozumieniu art. 24 k.c., a zatem poddaną możliwości domagania się ich zaniechania, jeżeli nie jest to samodzielnie normowane w przepisach szczególnych.

Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2023 r., I CSK 2893/22

Na podstawie art. 299 § 2 k.s.h. członek zarządu może się zwolnić z odpowiedzialności za długi spółki, wykazując, że „we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości [...], albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości [...] wierzyciel nie poniósł szkody”. Przy tym ciężar podniesienia okoliczności egzoneracyjnej obciąża członka zarządu. Dopiero po podniesieniu takiej okoliczności i jej zaprzeczeniu przez wierzyciela sąd może rozważać zasadność wniosków dowodowych w tym przedmiocie.

Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2023 r., I CSK 3013/22

Dopuszczalne jest ustanowienie służebności przesyłu na użytkowaniu wieczystym w stosunku do urządzeń wybudowanych przed powstaniem użytkowania wieczystego na wniosek właściciela tych urządzeń.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2023 r., II CSKP 245/22

Twórczość artystyczna stanowi aktywność służącą wyrażaniu określonych idei i przeżyć oraz dawaniu świadectwa co do określonych postaw i preferowania pewnych wartości. Z tego punktu widzenia uzasadniona jest ochrona prawnoautorska przed wykorzystywaniem utworów w sposób naruszający ich integralność oraz podważający więź, która łączy z nimi ich twórców.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2023 r., II CSKP 300/22

W przypadku gdy zaktualizowana wysokość opłaty rocznej przewyższa co najmniej dwukrotnie wysokość dotychczasowej opłaty, użytkownik wieczysty w drugim roku od aktualizacji wnosi opłatę w wysokości stanowiącej sumę dwukrotności dotychczasowej opłaty i połowy nadwyżki ponad dwukrotność tej opłaty, a w trzecim roku od aktualizacji wnosi opłatę w wysokości stanowiącej sumę opłaty ustalonej w drugim roku i połowy nadwyżki ponad dwukrotność dotychczasowej opłaty.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2023 r., II CSKP 603/22

Sprawa o nakazanie spółdzielni udostępnienia na jej stronie internetowej statutu spółdzielni mieszkaniowej, regulaminów, uchwał i protokołów obrad organów spółdzielni,

a także protokołów lustracji i rocznych sprawozdań finansowych ma charakter niemajątkowy. Obowiązek informacyjny i publikacyjny przewidziany w art. 81 ust. 3 u.s.m. ma na celu zapewnienie spółdzielcom dostępu do istotnych informacji oraz możliwości wykonywania funkcji kontrolnych. Związane z tym uprawnienia członków spółdzielni są pochodną członkostwa w spółdzielni i mają charakter organizacyjny, a więc w bezpośrednim aspekcie – charakter niemajątkowy. Okoliczność, że pozyskane informacje i sprawowana bieżąca kontrola mogą dotyczyć – i częstokroć tak będzie – także kwestii majątkowych i pośrednio wpływać na działania dotyczące sfery majątkowej (np. zaskarżenie uchwały organu spółdzielni w kwestii majątkowej), nie ma znaczenia decydującego, gdyż nawet wówczas chodzić tu będzie jedynie o związek pośredni.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2023 r., II CSKP 890/22

Śmierć strony aktualizuje co do zasady obowiązek sądu zawieszenia postępowania na podstawie art. 174 § 1 pkt 1 k.p.c. W takim wypadku zawieszenie postępowania, jak stanowi art. 174 § 2 k.p.c., ma skutek od chwili zdarzeń, które je spowodowały, tj. od chwili śmierci strony. Kontynuowanie postępowania możliwe jest dopiero z chwilą zgłoszenia się lub wskazania następców prawnych zmarłego albo z chwilą ustanowienia kuratora spadku. Powyższe uregulowanie wyklucza możliwość prowadzenia postępowania z udziałem osoby zmarłej jako strony (uczestnika postępowania) oraz ma na celu poszukiwanie osób, które weszły w prawa i obowiązki zmarłego. Prawidłowe ukształtowanie i określenie podmiotów postępowania sądowego należy do podstawowych wymogów procesowych. Zaniechanie zawieszenia postępowania i jego kontynuowanie po utracie zdolności sądowej przez stronę, bez wstąpienia w jej miejsce następców prawnych, powoduje nieważność postępowania na podstawie wskazanej w art. 379 pkt 2 k.p.c.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2023 r., II CSKP 741/22

1. W tzw. procesach lekarskich nie jest konieczne wykazanie związku przyczynowego o charakterze bezpośrednim i stanowczym, lecz wystarczy przyjęcie wystąpienia związku o odpowiednim stopniu prawdopodobieństwa.
2. Przeprowadzenie zabiegu bez uprzedniej zgody pacjenta jest niezgodne z obowiązującymi normami prawnymi, w szczególności z art. 34 ust. 1 ustawy z 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentystry oraz art. 18 ustawy z 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta. Jest zatem bezprawne, narusza prawo pacjenta do samostanowienia, do decydowania o sobie i własnym życiu oraz zdrowiu, a zatem godzi w jego podmiotowość i autonomię, nawet jeśli sam zabieg był, jak w tej sprawie, niezbędny ze względu na jego stan zdrowia, wykonany prawidłowo, *lege artis* i przeprowadzony w interesie pacjenta w celu postawienia diagnozy i ustalenia planu terapii.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2023 r., II CSKP 644/22

1. Przedsiębiorstwo energetyczne jest obowiązane do zawarcia umowy o przyłączenie do sieci, na zasadzie równoprawnego traktowania, jeżeli żądający zawarcia umowy spełnia warunki przyłączenia do sieci i odbioru, i jednocześnie może odmówić zawarcia takiej umowy, jeżeli uzna, iż nie istnieją techniczne i ekonomiczne warunki przyłączenia do sieci i dostarczania tych paliw lub energii. Oznacza to, że obowiązek

wykazania ewentualnego nieistnienia technicznych i ekonomicznych warunków przyłączenia spoczywa na przedsiębiorstwie energetycznym. Co więcej, od razu należy zaznaczyć, że umowa o przyłączenie do sieci nie podlega w pełni zasadzie autonomii woli stron (art. 353¹ k.c.).

2. Umowa o przyłączenie do sieci objęta jest ustawowymi ograniczeniami zasady swobody umów zarówno w aspekcie podmiotowym, jak i przedmiotowym. Po pierwsze, umowę może zawrzeć tylko przedsiębiorstwo energetyczne. Po drugie, w pierwszej kolejności zastosowanie znajdzie tzw. tryb publicznoprawny, z uwzględnieniem wszelkich regulacji prawa energetycznego z nim związanych.

Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2023 r., I CSK 6372/22

W sytuacji, w której w czasie trwania małżeństwa ze środków majątku wspólnego wzniesiony został na nieruchomości stanowiącej majątek osobisty jednego z małżonków budynek, drugi z małżonków może żądać przeniesienia na swoją rzecz własności tej nieruchomości w części odpowiadającej jego udziałowi w majątku wspólnym. Roszczenie o wykup może realizować także w postępowaniu o podział majątku wspólnego jako sposób rozliczenia nakładów. Przyjmuje się ponadto, że o roszczeniu o wykup w postępowaniu o podział majątku wspólnego sąd może orzec nie tylko postanowieniem końcowym, ale także w postanowieniu wstępnym (art. 318 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.) względnie w postanowieniu częściowym (art. 317 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). Przy czym sąd może rozliczyć nakład z majątku wspólnego na majątek osobisty jednego z małżonków w drodze realizacji roszczenia o wykup wyłącznie na wniosek jednego z małżonków. Nie jest jednak związany takim wnioskiem i może w inny sposób, tj. przez zasądzenie odpowiedniej kwoty, rozliczyć dany nakład.

Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2023 r., I CSK 2995/22

Realizacja prawa do dozwolonej krytyki nie może co do zasady realizować się przez stawianie zarzutów nieprawdziwych, zniesławiających, nawet jeżeli dotyczy to debaty publicznej. W debacie publicznej adwersarze sporu muszą znosić mocniejszą krytykę, nie oznacza to jednak, że mają więcej swobody wypowiedzi. Przeciwnie: jako osoby ekspozowane muszą bardziej ważyć słowa. Komentarz, własny pogląd czy krytyka nie może deprecjonować osób, krytyka nie może naruszać godności człowieka. Powinny być rzeczowe a nie mieć charakteru personalnego.

Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2023 r., III CZP 98/22

Roszczenie komandytariusza niebędącego przedsiębiorcą o wypłatę przypadającego na niego zysku w spółce komandytowej nie jest roszczeniem związanym z prowadzeniem działalności gospodarczej w rozumieniu art. 118 k.c.

Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2023 r., III CZP 133/22

Spółka kapitałowa, która w toku procesu nabyła prawa i obowiązki osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą w związku z jej przekształceniem na mocy art. 584¹–584¹³ k.s.h., wstępuje do procesu, którego przedmiot dotyczy praw i obowiązków przejętych (art. 584² § 1 k.s.h.) bez konieczności uzyskania zgody strony przeciwnej. W takiej

sytuacji nie ma zastosowania art. 192 pkt 3 k.p.c. Jednak w zakresie roszczeń objętych solidarnością bierną na mocy art. 584¹³ k.s.h. udział spółki przekształconej w postępowaniu zainicjowanym przez wierzyciela przeciwko przedsiębiorcy przekształconemu jest dopuszczalny na skutek wezwania do udziału w sprawie (art. 194 § 3 k.p.c.) albo w drodze interwencji ubocznej wniesionej przez spółkę.

Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2023 r., III CZP 141/22

Sprzeciw może być oparty na dowodach niewskazanych w zgłoszeniu wierzytelności (art. 258 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe, t.j. Dz.U. z 2022 r. poz. 1520 ze zm.).

Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2023 r., III CZP 128/22

Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych przysługuje droga sądowa do dochodzenia opłaty za udzielenie informacji o danych zgromadzonych na kontach ubezpieczonego lub płatnika składek oraz do dochodzenia odsetek za opóźnienie w przekazaniu opłaty, powstające po jej ustaleniu przez komornika sądowego w postępowaniu egzekucyjnym (art. 50 ust. 3 i 10 oraz ust. 10ab ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, t.j. Dz.U. z 2022 r. poz. 1009 ze zm.).

Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2023 r., III CZP 117/22

Orzeczenie wojewódzkiej komisji do spraw orzekania o zdarzeniach medycznych ustalające wysokość kosztów postępowania stanowi tytuł egzekucyjny i może zostać zaopatrzone w klauzulę wykonalności (art. 671 ust. 4 ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta, t.j. Dz.U. z 2022 r. poz. 1876 w zw. z art. 777 § 1 pkt 3 k.p.c.).

Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2023 r., III CZP 127/22

W stanie prawnym ukształtowanym ustawą z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2019 r. poz. 1469 ze zm.) sąd drugiej instancji sporządza z urzędu uzasadnienie wydanego na posiedzeniu niejawnym postanowienia o odrzuceniu apelacji i doręcza stronie z urzędu odpis tego postanowienia z uzasadnieniem (art. 387 § 1 i § 3 zd. 3 k.p.c.).

Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2023 r., I CSK 3952/22

Oświadczenie o odwołaniu darowizny wywołuje jedynie skutki *ex nunc*, ściślej rzecz biorąc z chwilą, gdy oświadczenie o odwołaniu doszło do obdarowanego w taki sposób, że mógł się zapoznać z jego treścią (art. 61 k.c.). Dopiero od tej chwili powstają skutki odwołania darowizny.

Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2023 r., I CSK 4052/22

Kaucja gwarancyjna nie ma w polskim systemie prawnym cech umowy nazwanej. Strony mogą zatem w dowolny sposób ukształtować zabezpieczenie łączącej ich umowy, a szczegółowa jego regulacja wynika z wykładni postanowień samej umowy, nie zaś z natury stosunku kaucyjnego.

Sprawy z zakresu prawa karnego

Uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2023 r., I KZP 16/22

Zawarte w art. 4 ust. 1 *in fine* ustawy z dnia 30 sierpnia 2013 r. o zmianie ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r. poz. 1165) sformułowanie „stosuje się przepisy dotychczasowe” odnosi się zarówno do przepisów o charakterze procesowym, jak i materialnym.

Uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2023 r., I KZP 15/22

1. Sformułowanie „zmiana miejsca służbowego sędziego” (art. 47b § 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 2072 ze zm.) odnosi się wyłącznie do zmiany miejsca służbowego niepowiązanej ze zmianą stanowiska sędziego (art. 75 tej ustawy);
2. Wykładnia dokonana w uchwale wiąże od chwili jej podjęcia, z tym że nie ma zastosowania do spraw, w których rozpoczęto przewód sądowy;
3. Uchwale nadana została moc zasady prawnej.

Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2023 r., III KK 338/22

Sędzia ulega wyłączeniu nie tylko wówczas, gdy istnieje okoliczność tego rodzaju, że mogłaby wywołać wątpliwość co do jego bezstronności w danej sprawie (art. 41 § 1 k.p.k.), ale również w sytuacji, gdy orzekanie przez sędziego w danej sprawie mogłoby prowadzić do naruszenia standardu z art. 6 ust. 1 EKPC i uznania, że taki skład orzekający w ogóle nie stanowi niezależnego i bezstronnego sądu ustanowionego ustawą.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2023 r., IV KK 557/22

Przedawnienie karalności takiego przestępstwa skarbowego wynosi 10 lat (art. 44 § 1 pkt 2 k.k.s.), jednakże jeśli w tym okresie wszczęto postępowanie przeciwko sprawcy, karalność przestępstwa skarbowego ustaje z upływem 10 lat od zakończenia tego okresu (art. 44 § 5 k.k.s.). Przedłużenie okresu przedawnienia przestępstwa skarbowego zależy zatem od wszczęcia postępowania przeciwko osobie, a nie od samego wszczęcia postępowania.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2023 r., I KK 18/23

W sytuacji procedowania w przedmiocie łączenia w wyroku łącznym kar prawomocnie orzeczonych pod rządami różnych porządków prawnych wyboru właściwych przepisów należy dokonać z perspektywy reguły intertemporalnej określonej w art. 4 § 1 k.k.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2023 r., II KK 616/22

1. Ujawnieniem po myśli art. 60 § 3 k.k. jest takie zachowanie, które polega na przekazaniu organowi ścigania informacji i (istotnych) okoliczności nieznanymi mu dotychczas czy to w rzeczywistości, czy to według świadomości sprawcy.
2. Utrata przez spółkę kapitałową w toku postępowania karnego bytu prawnego (osobowości prawnej), czego świadectwem jest wykreślenie jej z odpowiedniego rejestru – niezależnie od skutków cywilnoprawnych, z których na pierwsze miejsce wysuwa się utrata zdolności prawnej – powoduje utratę przez taką spółkę także

zdolności sądowej. Od tego momentu w postępowaniu nie funkcjonuje już pokrzywdzony w znaczeniu wynikającym z art. 49 § 1 k.p.k., na którego rzecz możliwe byłoby orzeczenie obowiązku naprawienia szkody, choćby wcześniej taki podmiot istniał, był uprawniony do złożenia – działając przez organ uprawniony do działania w jego imieniu – wniosku w trybie art. 46 § 1 k.k., a nawet wniosek taki złożył.

Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2023 r., V KK 475/22

Możliwość zwolnienia oskarżonego lub oskarżyciela posiłkowego w całości albo w części od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych nie odnosi się do kosztów procesu wymienionych w art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k. Zwolnienie oskarżonego przez sąd z ponoszenia kosztów sądowych nie uwalnia go więc od konieczności wyrównania oskarżycielowi posiłkowemu poniesionych przez niego uzasadnionych wydatków w sprawie.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2023 r., IV KK 188/22

Zasądzenie nawiazki ponad wartość uszkodzonego zabytku stanowi rażące naruszenie art. 108 ust. 4 ustawy z 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2023 r., IV KK 223/22

O ile dla przyjęcia pomocnictwa niezbędne jest przekonanie sądu o tym, że istniała osoba indywidualnie oznaczona, względem działań której podejmowane były przez pomocnika czynności określone w dyspozycji art. 18 § 3 k.k. (oraz dyspozycji przepisu określającego znamiona przestępstwa, którego dopuszczał się sprawca), o tyle brak jest podstaw zarówno do twierdzenia, że osoba ta musi być z imienia i nazwiska oznaczona w czynie przypisanym pomocnikowi, jak i do twierdzenia, że personalia tej osoby muszą być znane pomocnikowi.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2023 r., IV KK 303/22

Miesięczny termin określony w art. 55 § 1 k.p.k. jest terminem prekluzyjnym liczonym od doręczenia pokrzywdzonemu, a nie jego pełnomocnikowi, zawiadomienia o powtórnym wydaniu postanowienia prokuratora. Pełnomocnik pokrzywdzonego nie jest bowiem samodzielnym uczestnikiem postępowania, lecz podmiotem fachowym, który w niniejszej sprawie realizował jedynie wolę pokrzywdzonego.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2023 r., III KK 470/22

Przepis art. 201 k.p.k. przewiduje dwojaki sposób rozwiązania problemu opinii niejasnych, niepełnych, sprzecznych wewnątrznie lub między sobą. To organ procesowy podejmuje decyzję, czy wezwać ponownie tych samych biegłych, czy też powołać innych.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2023 r., III KK 13/22

Hulajnoga elektryczna zaopatrzona w silnik o parametrach zbliżonych do mocy silnika roweru wspomaganego elektrycznie, która zachowuje wszystkie normalne cechy charakterystyczne budowy, umożliwiające jej zwykłą eksploatację jako hulajnogi, tj. poruszanie się poprzez odpychanie się nogą, nie jest pojazdem mechanicznym w rozumieniu przepisów Kodeksu karnego.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2023 r., IV KK 472/22

W pojęciu „przestępstwa pozostającego w związku z używaniem środka odurzającego, substancji psychotropowej lub nowej substancji psychoaktywnej” z art. 71 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii mieści się m.in. posiadanie narkotyków przeznaczonych na własny użytek.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2023 r., III KK 331/22

We współczesnym społeczeństwie otyłość nie jest cechą preferowaną, a nierzadko interpretowana jest jako świadcząca negatywnie o człowieku – jako gnuśnym, niedbającym o siebie, skłonny do niepohamowanego objadania się. Nie ma decydującego znaczenia, że sprawca nie posłużył się bardziej dosadnym czy wręcz wulgarnym określeniem, skoro i użycie określenia co do zasady neutralnego w danym kontekście może zostać odebrane jako zachowanie pogardliwe wobec danej osoby, co podpada pod pojęcie zniewagi.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2023 r., II KK 392/22

Do obowiązków pielęgniarki należy m.in. udzielanie świadczeń zdrowotnych, w tym rozpoznawanie warunków i potrzeb zdrowotnych pacjenta oraz samodzielne udzielanie w określonym zakresie świadczeń zapobiegawczych, diagnostycznych, leczniczych i rehabilitacyjnych oraz medycznych czynności ratunkowych. Wykładnia sprowadzająca pielęgniarkę wyłącznie do roli wykonawcy poleceń lekarza oraz czynności typowo opiekuńczo-pielęgnacyjnych jest błędna.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2023 r., II KK 583/22

Orzeczenie łącznego środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego nie jest możliwe.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2023 r., V KK 181/22

Za szkodę spowodowaną pozbawieniem możliwości wykonywania pracy zarobkowej odszkodowanie powinno, co do zasady, obejmować całość utraconych zarobków.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 lutego 2023 r., I KK 130/21

Uznanie, że zeznania pokrzywdzonego nie mogą stanowić dowodu z powodu określonego w art. 171 § 7 k.p.k., wymaga wykazania, że stan nietrzeźwości, w jakim znajdował się pokrzywdzony, wyłączał swobodę jego wypowiedzi.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2023 r., V KK 360/22

Warunkiem odpowiedzialności karnej z art. 180a k.k. jest nie samo zachowanie polegające na kierowaniu pojazdem bez posiadania uprawnień (taki czyn penalizowany jest przez art. 94 § 1 k.w.), lecz zachowanie takie musi być powiązane z niezastosowaniem się do wydanej uprzednio decyzji administracyjnej o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi.

Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2023 r., II KO 66/22

Dowód z badania wariograficznego ma wartość poznawczą jedynie w początkowej fazie postępowania i traci ją wraz z upływem czasu oraz liczbą czynności przeprowadzanych

z udziałem badanego i nie może nigdy zastąpić dowodu sprawstwa. Przydatność takiego dowodu o charakterze pośrednim na późniejszym etapie postępowania jest z reguły istotnie ograniczona, nie może on skutecznie służyć badaniu prawdomówności, a wynik badania nie może być wprost wykorzystany jako dowód winy lub niewinności badanej osoby.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2023 r., IV KK 426/22

Abstrakcyjność i samodzielność zobowiązania wekslowego nie wyłącza możliwości przyjęcia, że wypełnienie weksla *in blanco* stanowi element oszukańczych zabiegów, o których mowa w art. 286 § 1 k.k.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2023 r., V KK 406/22

Komora zamkowa stanowi istotną część broni palnej i jej posiadanie bez zezwolenia wypełnia znamiona typu czynu zabronionego z art. 263 § 2 k.k.

Sprawy z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych

Uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2023 r., III PZP 6/22

Rozpoznanie sprawy cywilnej przez sąd drugiej instancji w składzie jednego sędziego ukształtowanym na podstawie art. 15zsz¹ ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (t.j. Dz.U. z 2021 r. poz. 2095 ze zm.) ogranicza prawo do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP), ponieważ nie jest konieczne dla ochrony zdrowia publicznego (art. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji RP) i prowadzi do nieważności postępowania (art. 379 pkt 4 k.p.c.). Sąd postanowił nadać uchwale moc zasady prawnej i ustalił, że przyjęta w uchwale wykładnia prawa obowiązuje od dnia jej podjęcia.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2023 r., I PSKP 30/22

Nie ma podstaw do obniżenia zadośćuczynienia należnego poszkodowanemu (art. 445 § 1 k.c.) o otrzymane z ubezpieczenia społecznego jednorazowe odszkodowanie, jeżeli zostało ono zużyte na pokrycie kosztów wynikłych z uszkodzenia ciała, co spowodowało zmniejszenie odszkodowania (art. 444 § 1 k.c.), ponieważ taka przede wszystkim jest funkcja jednorazowego odszkodowania.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2023 r., I USKP 60/22

Za objęciem ubezpieczeniem cudzoziemca przemawia „niezmienny” pobyt na terenie RP w okresie realizacji podstawy ubezpieczenia, który w szczególności ma miejsce wówczas, gdy chodzi o cudzoziemców – obywateli odległych przestrzennie państw, którzy w okresie realizacji umów zatrudnieniowych w RP nie powracają regularnie do kraju pochodzenia, np. w związku z dniami wolnymi od pracy.

Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2023 r., I PZ 11/22

Postępowanie grupowe umożliwia dochodzenie wielu (często drobnych) roszczeń w jednym postępowaniu. Powództwo wytacza reprezentant grupy, który prowadzi postępowanie w imieniu własnym, na rzecz wszystkich członków grupy (art. 4 ust. 1 i 3 ustawy z 2009 r. o postępowaniu grupowym). Nie ulega więc wątpliwości, że to reprezentant grupy (podgrupy) jest stroną postępowania. Oznacza to, że udziału grupy podmiotów po stronie powodowej w postępowaniu grupowym (członków grupy) nie można kwalifikować jako współuczestnictwa formalnego w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania cywilnego (co najwyżej można uznać, że ich udział jest podobny do współuczestnictwa procesowego). Członkom grupy nie przysługuje bowiem status strony w znaczeniu procesowym w postępowaniu grupowym i dlatego nie mają w tym postępowaniu zastosowania przepisy kodeksu o współuczestnictwie (dział II, współuczestnictwo w sporze; art. 72–74 k.p.c.). Uczestnictwo podmiotów po stronie powodowej jest uregulowane w ustawie (art. 4 ust. 1 i 3 ustawy o postępowaniu grupowym), co wyłącza stosowanie w tym zakresie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2023 r., I PSKP 9/22

Dla nauczycieli pracodawcą jest zespół szkół, a nie szkoła podstawowa i gimnazjum, w których praca była przez nich wykonywana.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2023 r., I USKP 23/22

Złożenie wniosku o układ ratalny nie napotyka żadnych niezależnych od wnioskującego przeszkód (nawet wtedy, gdy w decyzji warunkowej nie określono wysokości należności niepodlegających umorzeniu), gdyż termin wskazany w art. 1 ust. 12 ustawy z 2012 r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność jest na tyle długi, że pozwala na zawarcie układu przed jego upływem.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2023 r., I USKP 44/22

O ile cechą właściwą podatkom jest nieekwiwalentność, a ich funkcją zabezpieczenie równowagi budżetowej państwa, to składki na ubezpieczenia społeczne są daniną publiczną o charakterze ubezpieczeniowym i co do zasady ekwiwalentnym, a jako takie podlegają szczególnej ochronie. Składki na ubezpieczenia społeczne decydują bowiem o kondycji finansowej funduszy ubezpieczeń społecznych, przekładającej się na sytuację finansową ubezpieczonych (w szczególności na wypadek starości lub utraty zdolności do zatrudnienia), w tym tych, którzy składki w części finansują, nie będąc ich płatnikami.

Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2023 r., I USK 124/22

Z wykładni art. 5 ust. 2 u.s.u.s. wynika, że zarówno w przypadku pracowniczego tytułu podlegania ubezpieczeniom społecznym, jak i tytułu wynikającego z wykonywania umowy zlecenia sam zamiar czasowego przebywania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej czy też legitymowanie się jedynie zezwoleniem na pobyt czasowy nie mają rozstrzygającego znaczenia. Istotne jest jedynie, czy podczas wykonywania wyżej wymienionych działalności można mówić o stałym przebywaniu danej osoby na terytorium Polski. W konsekwencji przyjazd, choćby i cykliczny (regularny) do Polski w celu wykonywania pewnych

aktywności zawodowych, jak np. prowadzenie wykładów czy świadczenie usług doradczych na podstawie umowy-zlecenia albo umowy o pracę, nie będzie powodował objęcia obywatela państwa trzeciego polskim systemem ubezpieczenia społecznego. Stałe natomiast przebywanie w Polsce w okresie wykonywania tych czynności (np. zamieszkanie w Polsce i prowadzenie wykładów lub badań przez jeden semestr), chociażby przez krótki (sumarycznie) okres determinowany czasowym zezwoleniem na pobyt, będzie prowadzić do objęcia polskim systemem ubezpieczeń społecznych.

Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2023 r., III USK 124/22

Umowa-zlecenia na pracę niewielkiej wartości (ilości), która nie jest pozorna (art. 83 k.c.), może nie stanowić tytułu podlegania ubezpieczeniom społecznym, gdy jej celem jest instrumentalne (przedmiotowe) wykorzystanie przepisów ubezpieczeń społecznych dla unikania wyższych składek na ubezpieczenia społeczne przez prowadzącego działalność gospodarczą (art. 58 § 1 i § 2 k.c.).

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2023 r., III PSKP 14/22

Niewywiązanie się przez pracownika z obowiązku zawiadomienia pracodawcy o nieobecności w pracy niezwłocznie, najpóźniej w drugim dniu nieobecności, stanowi naruszenie obowiązków pracowniczych uzasadniające rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p.

Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2023 r., I PSK 123/22

Miesięczny termin z art. 52 § 2 k.p. rozpoczyna się od chwili, w której pracodawca uzyskał w dostatecznym stopniu wiarygodne informacje uzasadniające jego przekonanie, że pracownik dopuścił się czynu nagannego w stopniu usprawiedliwiającym niezwłoczne rozwiązanie z nim umowy o pracę, to znaczy ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych, o którym mowa w art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Termin ten nie jest przeznaczony do ustalania (prowadzenia postępowania wyjaśniającego) przez pracodawcę, czy pracownik w ogóle dopuścił się określonego czynu oraz jaki jest stopień jego naganności, lecz ma służyć zastanowieniu się i podjęciu decyzji przez pracodawcę, który wie już, że określony czyn został popełniony oraz jakie są towarzyszące mu okoliczności.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2023 r., II PSKP 109/21

Chociaż kierownikowi podmiotu leczniczego niebędącego przedsiębiorcą pozostawiono dość dużą swobodę w kwestii bieżącego zarządzania placówką, to jednak jego samodzielność jest ograniczona przez podmiot tworzący, a także specyficzne ciało, jakim jest rada społeczna, będąca organem inicjującym oraz opiniodawczym podmiotu tworzącego i zarazem doradczym kierownika, której powołanie jest uprawnieniem podmiotów tworzących, mieszczącym się w zbiorze uprawnień organizacyjno-personalnych.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2023 r., I PSKP 32/22

W procesie o zapłatę wynagrodzenia za pracę pozwany pracodawca nie może potrafić swojej wierzytelności – potwierdzonej nawet tytułem wykonawczym – wynikającej z uprzedniego pobrania przez pracownika nienależnego zawyżonego wynagrodzenia.

Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2023 r., III USK 147/22

Ktoś, kto twierdzi, że prowadzi działalność gospodarczą tylko po to, aby uzyskać świadczenia z ubezpieczenia społecznego, w istocie stwarza pozory tej działalności, nie zmierzając bowiem do pozyskania zarobku z działalności, co wypacza sens ustawy o tej instytucji prawa.

Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2023 r., I USK 45/22

Organy rentowe i polskie sądy nie mogą kontestować decyzji słowackiej instytucji ubezpieczeniowej, która odmówiła uznania pracy świadczonej na terenie Słowacji przez obywatela polskiego lub przedsiębiorcę za uzasadniającą podleganie słowackiemu ubezpieczeniu społecznemu.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2023 r., III USKP 169/21

1. Spółka cywilna nie posiada statusu pracodawcy w rozumieniu art. 3 k.p.
2. Podmiotami praw i obowiązków spółki cywilnej są wszyscy wspólnicy łącznie i to oni są „zbiorowym” pracodawcą dla zatrudnionych pracowników. Regulacja ta koreluje z postanowieniem art. 864 k.c. statuującym solidarną odpowiedzialność wspólników za jej zobowiązania. Wspólnicy spółki cywilnej są więc solidarnie płatnikami składek na ubezpieczenie społeczne pracownika.

Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2023 r., III UZP 6/22

Wskaźnik częstości zatrudnionych w warunkach zagrożenia, stosowany przy obliczaniu stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe zgodnie z art. 28 ust. 2, art. 30 ust. 1 i ust. 2 pkt 4 w zw. z art. 31 ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (aktualnie t.j. Dz.U. z 2022 r. poz. 2189), określany jest również z uwzględnieniem wyposażenia pracowników w środki ochrony indywidualnej, eliminujące w całości zagrożenie wynikające z przekroczenia dopuszczalnych norm.

Bibliografia

- Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2023 r., II CSKP 430/22.
Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2023 r., I PZ 11/22.
Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2023 r., II CSKP 846/22.
Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2023 r., I CSK 4693/22.
Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2023 r., I CSK 5279/22.
Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2023 r., II CSKP 783/22.
Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2023 r., II CSKP 740/22.
Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2023 r., I CSK 3024/22.
Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2023 r., III CZ 427/22.
Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2023 r., III KK 338/22.
Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2023 r., I CSK 4587/22.
Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2023 r., I USK 124/22.
Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2023 r., I CSK 3006/22.
Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2023 r., III USK 124/22.
Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2023 r., V KK 475/22.
Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2023 r., I PSK 123/22.
Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2023 r., II CSKP 604/22.
Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2023 r., I CSK 2893/22.
Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2023 r., I CSK 3013/22.
Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2023 r., III USK 147/22.
Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2023 r., I USK 45/22.
Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2023 r., I CSK 6372/22.
Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2023 r., I CSK 2995/22.
Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2023 r., II KO 66/22.
Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2023 r., I CSK 3952/22.
Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2023 r., I CSK 4052/22.
Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2023 r., III CZP 123/22.
Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2023 r., III CZP 122/22.
Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2023 r., III CZP 125/22.
Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2023 r., III CZP 146/22.
Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2023 r., III UZP 6/22.
Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2023 r., III CZP 98/22.
Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2023 r., III CZP 133/22.
Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2023 r., III CZP 141/22.
Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2023 r., III CZP 128/22.
Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2023 r., III CZP 117/22.
Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2023 r., III CZP 127/22.
Uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2023 r., III PZP 6/22.
Uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2023 r., III CZP 11/22.
Uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2023 r., I KZP 15/22.
Uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2023 r., I KZP 16/22.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2023 r., I PSKP 30/22.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2023 r., I USKP 60/22.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2023 r., II CSKP 310/22.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2023 r., II CSKP 1425/22.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2023 r., II CSKP 433/22.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2023 r., I PSKP 9/22.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2023 r., I USKP 23/22.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2023 r., I USKP 44/22.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2023 r., II CSKP 914/22.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2023 r., II CSKP 952/22.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2023 r., II CSKP 1118/22.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2023 r., II CSKP 1130/22.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2023 r., II CSKP 803/22.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2023 r., II CSKP 948/22.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2023 r., II CSKP 627/22.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2023 r., IV KK 557/22.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2023 r., I KK 18/23.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2023 r., II KK 616/22.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2023 r., II CSKP 681/22.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2023 r., III PSKP 14/22.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2023 r., II CSKP 1654/22.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2023 r., II CSKP 1835/22.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2023 r., II PSKP 109/21.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2023 r., II CSKP 363/22.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2023 r., IV KK 188/22.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2023 r., II CSKP 396/22.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2023 r., I PSKP 32/22.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2023 r., II CSKP 659/22.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2023 r., IV KK 223/22.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2023 r., II CSKP 245/22.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2023 r., II CSKP 300/22.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2023 r., II CSKP 603/22.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2023 r., II CSKP 890/22.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2023 r., IV KK 303/22.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2023 r., III KK 470/22.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2023 r., II CSKP 741/22.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2023 r., III KK 13/22.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2023 r., IV KK 472/22.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2023 r., III USKP 169/21.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2023 r., II CSKP 644/22.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2023 r., III KK 331/22.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2023 r., II KK 392/22.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2023 r., II KK 583/22.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2023 r., V KK 181/22.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 lutego 2023 r., I KK 130/21.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2023 r., V KK 360/22.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2023 r., IV KK 426/22.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2023 r., V KK 406/22.